

Zdaj se je nebeško dete začelo glasno jokati, izprehajati se uže nij hotelo, nego hitro se je vernilo k svojemu Očetu. „Zakaj se jočeš, dragi moj otrok?“ vpraša ga nebeški Oče, ko ga zagleda tužnega. „Oj,“ reče solzen Jezušček, „videl sem terst, s katerim me bodo zasramovali, térnov venec, s katerim me bodo venčali, križ, na kateri me razpnó, žreblje, ki mi je zabijó v roci in nogi, in ostro kopje, s katerim mi stran proderó, da mi bode kri in voda iz nje tekla. Zdaj se uže ne vernem nazaj na zemljo, kjer me čaka toliko velicega terpljenja, ostanem rajši tukaj v nebesih pri tebi, moj Oče!“

Nebeški Oče je majal z glavo. V neskončnej njegovej dobroti mu nij godilo, da mu je sv. Peter dal vse videti in jezil se je na starega moža. A bilo je, kar je bilo, in nebeški Oče je dejal: „Kaj slišim, moj sin, ubogo grešno zemljo bi ti hotel ostaviti brez rešenja, in nebeške bliščobe in svetlosti bi se hotel razveseljovati, da-si je tudi nijsi zaslužil?“ In zajokalo se je dete vnovič, a potem je vzkliknilo: „Ne, tega nečem v svojem usmiljenji, hitro me pošlji zopet nazaj na zemljo, kjer me čaka toliko hudega terpljenja!“ Jedva izgovorivši je sedelo zopet na kupu strugotin na dvorišči tesarja Jožefa in gledalo, kako je sv. mož tesal sè sekiro veliko bruno. Spómnilo se je dete ónih tesarjev, ki so mu napravljali križ in — nasmehnilo se je! —

Vse, kar Bog pošlje, dobro je.

Ako bi imel človek zmirom in povsod ovo krasno prislovico pred očmi, lahko bi prenašal vse nadloge in težave, ki mu je dobri Bog pošilja v ta namén, da bi se človek poboljšal. Tu naj povem le en sam zgled.

Nek pobožen starček pride pozno zvečer do mestnih vrat. Ker so bila vrata že zaperta, in mu je nihče nij hotel odpreti, prenoči lačen in žejen zunaj na polji ter se tolaži: „Tako je božja volja!“ — Imel je pa pri sebi konja in svetiljko (lampo) z gorečo svečo, ki mu je svetila v temnej noči. — Potegnil je pa veter, ugasnil mu je svečo in starček je bil v témi. — Zdajci prideró volkovi, zgrabijo konja, raztergajo ga in požró. — Ubogi starček se je tresel po vsem životu od strahú. In kaj bi se ne? Zunaj na mrazu pod milim nebom na tujem polji, in še celó med volkovi, to nij nobena malenkost! — Težko je čakal dneva ter se vedno tolažil z besedami: „Tako je božja volja!“ —

Ko se dan napravi, vstane ubogi starček, ter se podá v mesto.

Ali kaj vidi! Vse mesto je bilo prazno, vse je bilo zapuščeno in pobito. Četa sovražnikov je po noči v mesto prihrula, ter vse, kar je bilo živega, pobila ali pa saboj v sužnost odpeljala. —

„Vse, kar Bog pošlje, dobro je,“ a ljudje to še le pozneje spoznamo, zato pa tudi óno, kar se nam je dan prej dogodilo težko prenašamo. Ker pa večkrat vidimo, da bi nas bila še večja nesreča lahko zadela, ako bi bili sami odločevali, zato moramo vse, kar se nam dogodi, poterpežljivo prenašati in si misliti, da nam je od Boga poslano.